Risale-i Nur’un farkı

Değişik değerlendirme yapanlar olabilir, ama Risale-i Nur’un orijinal ve farklı bir Kur’ân tefsiri olduğunu okuyan herkes görür.
Çok önemli bir gerçek de, Risale-i Nur’u telif eden Üstad Bediüzzaman’ın kendisini bu eserlerin ‘talebesi’ olarak görmesidir. Yazdığı eseri ömrünün sonuna kadar düzenli olarak okuyan başka bir müellif var mıdır?

23 Mart, Üstad Bediüzzaman Said Nursî’nin ebedî âleme göçtüğü tarihdir. Bu vesile ile Bediüzzaman’ı rahmet ve minnetle yad ediyoruz. Üstad Bediüzzaman belki de en büyük derslerinden birini, 23 Mart 1960’da Urfa’da vefat ettiği otelin odasında vermiş oldu. Günümüzün en çetin imtihanlarından biri de ‘dünya malı ve dünya mülkü’ üzerinden yaşanıyor. Bediüzzaman vefat ettiğinde geride maddî servet bırakmadı, ama milyonların imanını kurtarmaya vesile olan büyük bir eser Külliyatı bıraktı.

Risale-i Nur’un başka eserlerden farklı yönleri pek çoktur. Meselâ, başka eserlerde rastlanmayan bir tesbit, bir teşhis de “doğru İslâmiyet ve İslâmiyete lâyık doğruluk” tabiridir. (Tam ifade şöyledir: “Eğer biz doğru İslâmiyeti ve İslâmiyete lâyık doğruluğu ve istikameti göstersek, bundan sonra onlardan [diğer din mensuplarından] fevc fevc dahil olacaklardır.” (Eski Said Dönemi Eserleri, Münâzarât, s. 259.)

İslâm dünyası bu tesbiti hayata geçirememiş olmanın sıkıntılarını yaşıyor. En güzel tebliğin fiillerle, örnek olunarak yapılabileceğini maalesef yeterince anlatabilmiş değiliz. Milyonlarca insanın ‘dil’inde olan İslâm, fiillerinde olamadığı için

‘tebliğ’ler tesirli olmuyor. Hele hele, Müslümanlar adına hareket ettiğini iddia eden bazı mahfillerin, ‘kötü örnek’ olmak suretiyle iyilik zannıyla fenalık yaptıkları da oluyor. Bütün dünyaya “doğru İslâmiyet”in ne olduğunu tam olarak gösterebilmiş olsak, “İslamofobi/İslâmdan korku” ya da “İslâma düşmanlık” bu kadar yaygınlaşabilir miydi?

Bilhassa 11 Eylül 2001 saldırısı sonrasında bu tabirler çok daha fazla gündemi meşgul ediyor. İslâmın insanların kalplerini ve gönüllerini fethetmesine mani olmak isteyenler, İslâm dünyasındaki ‘kötü misal’leri öne çıkarıp insanların İslâm’ı doğru bir şekilde öğrenmesine mani olmaya çalışıyor. Adları ne olursa olsun, bazı terör örgütlerinin İslâm adına hareket ettikleri iddiası İslâma zarar vermiş olmuyor mu?

Avrupa ve Amerika’da İslâmın tanıtılması noktasında çalışmalar yapan akademisyenler de farklı ifadelerle alsında Bediüzzaman’ın bu tesbitini tasdik ediyorlar. “Doğru İslâmiyet ve İslâmiyete lâyık doğruluk” ortaya konulduğu anda insaflı insanların itiraz etmesi mümkün değil. Çünkü İslâm, fıtrat dinidir ve insanlığa hitap eder.

Bu noktada “Evet, lezzetli üzüm salkımlarının hâsiyetleri, kuru çubuğunda aranılmaz. İşte ben de öyle bir kuru çubuk hükmündeyim” (Barla Lâhikası, Sayfa 12) diyen Üstad Bediüzzaman’a ne kadar teşekkür etsek azdır.

Günümüzün ‘enaniyet ve gurur küpleri’ni gördükçe ve duydukça, Said Nursî’nin ve Risale-i Nur Külliyatı’nın farkını daha net ve daha tartışmasız şekilde görüyoruz. Ne mutlu, Kur’ân’ın hakikatli bir tefsiri olan Risale-i Nur’dan gerektiği gibi istifade edebilenlere. Vefat yıl dönümü vesilesiyle Üstad Bediüzzaman’ı bir defa daha rahmetle yad ediyoruz. Mekânı Cennet olsun inşallah. Amin.